

תורת הר שמואל

פרשת קrho תשע"ט זמני השבת:

כński: 7:14 צאת: 8:31 ר"ת: 9:06 שקיעה: 7:53

מזל טוב!

הרב מרדכי ויטנשטיין ורعيיתו הי"ז
על הולדת הגודה

הרב יצחק שרעבי ורعيיתו הי"ז
על הולדת הבן
הברית בעזה"י ביום שני 1:30 באלול' לה בל' תלפיות

הרב יעקב אביכזר ורعيיתו הי"ז
על הכנסתם לבית חדש וחנוכת הבית

ברכה שמחה ונחת באורך ימים ושנים!

נדפס לעילוי נשמת איש צדקה וחסד
ר' בנימין בן שלום ולאה שרעבי זל

תיכף אזכיר את הפסוקים שבפרק זה שלנו פרשת קrho, אמונם אקדים את הכתוב בפרק חותק (כ"א) וידבר העם באלהים ובמשה למה העליתנו ממצרים למות במדבר כי אין להם ואין מהם ונפשנו קצה בלחם הקקל. מבואר בדברי הזוהר שם שהשוו את הקב"ה למשה בעניין הלשון הרע, וכן פריש רשי' עה"ת, באלהים ובמשה, השוו עבד לקונו, למה העליתנו, שניים שווים עכ"ל.

ובעומק הדברים מה שהשוו את הקב"ה ומה שבעניין הלשון הרע, נראה שכונת הזוהר מדויקך, שאמרו לשון הרע בקדושא בריך הוא, היינו שאפילו שכותוב בפסק שדיבו' 'באלהים' מפרש הזוהר שבמה שדיבו' באלהים הם דיברו בקב"ה הינו בשם יהוה', ובארם הדברים אקדים מה שאומרים בנוסח התפילה במינחה של שבת, אתה אחד ושמרך אחד ומ' כעמך ישואל גוי אחד בארץ, וטרם שנבואר מהו 'מי כעמך ישואל גוי אחד בארץ', נבאר מה פירוש הדברים 'אתה אחד ושמרך אחד', וכן כתוב בזכירה (פרק י"ד) והיה ה' למלך על כל הארץ היהה ה' אחד ושמו אחד.

לה' יתרברך שם, יש שמות שאינם נמחקים כמבואר בגמ' שבועות (ל"ה ע"ב), אחד ממשמות אלה הוא שם יהוה', שם זה אף פעמי' מהשמות שאינם לדבר אחר מלבדי ה' יתרברך. גם שם אללה'ם הוא מהשמות שאינם נמחקים אבל מיוחס גם לדברים אחרים ולא רק לבורא עולם, שמיוחס גם לבני כח בעולם, כגון מלאכים, דינינים, ואפילו' עובדה זרה. מלאכים או דינינים כמו שתוב בפרק זה (פרק י' פסוק ב') ויראו בני האלים את

בנות האדם כי בטבת הנה ויקחו להן נשים מכל אשר בחזרו, וככתב רשי' בני האלים, בני השרים והשופטים, דבר אחר בני האלים הם השרים הוהלים בשליחותו של מקום, אף הם היו מתרבים בהם, כל אלהים שבמקרא לשון מרות, וזה יוכיח (শמות ד' ט"ז) ואתה תהיה לו לאלהים, (שם ד' א'). ראה נתני ר' אלים עכ"ל, ודינאים בשמות (פרק כ' פסוק ח') על כל דבר פשע על שור על חמור על שעה על שלמה על כל אבידה אשר יאמיר כי הוא זה עד האלים יבא דבר שנייהם אשר ירושען אלהים ישלם שנים לרעהו, ועוד (שם פרק כ' ב' פסוק ז') אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלים אם לא שליח ידו במלאתך רעהו, ובגבי עבודה זרה בפרק יתרו (פרק כ' פסוק ב')ancy ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים לא יהיה לך אל האלים אחרים על פניהם, וכן בפרק צ' יבשו כל עבדי פסל המתהלים באלים השתחוו לו כל האלים, שמעה ובתהלים (פרק צ' י'') כי כל אלהי העמים אלילים וה' שמיים עשה, ובתהלים (פרק צ' י'') יבשו כל אלהי הימים באלים, ובדברי הימים ב' (פרק ל' ב' פסוק י"ט) וידברו אל

אליהי ירושלים כל אלהי עמי הארץ מעשה ידי האלים, הרי שם אליהם מיויחס בעבלי הכח, וכמבואר בנטש החיים. ואנו אומרים ומכוירים כל יום, שהבורא יתב'ש הוא תקי' ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם, הכל זה יהוה', ה' אלהינו, ושאלת טבורה ח' שייש חקלים אנו אומרים עוד שה' אחד, וכן אלהינו שהוא האל הי' אלהינו, הנגהת הבורא בעולם שנראה ככחות רבים, הכל זה יהוה', ה' אלהינו, ושאלת טבורה ח' שייש חקלים אנו אומרים עוד שה' אחד, וכן אלהינו הנביא בהר הכרמל שאמרו כולם במלכים א' (פרק י"ח פסוק ל"ט) ה' הוא האלקים ה' הוא האלקי' והוא הוציא את שמעו אנו אומרים אני ה' אלהיכם אשר הוצאתיכם אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים, שמצרים עבדו את הכוחות המוחולקים, והוא הוציא אותנו ממצרים לקל את האמת שהוא אלהים הוא הכוחות כולם, ולבסוף אומרים אני ה' אלהיכם, אמרת, וזה גם ביאור הפסוק בפרק שופטים (פרק י"ח פסוק י"ט) תמים תהיה עם ה' אלהיך, שתהייה בשלמות דעתך וליסך על בורא עולם שככל האלHIR זה ה', ותהייה תמים ושלם בזהו, ועוד הרבה מקראות יש.

לכן היחס הפרטני לכל אחד בעולם, הוא باسم אלהים, אלהי אברהם, אלהי יצחק, אלהי יעקב, שהם גידלו את שמו יתברך ע"י שעמדו בנסיונות שאברם חידש שם שנקרא הבורא - אלהי אברהם, וכן יצחק וכן יעקב, וכן אומרים אלהא דמאייר עני, שככל זה כביכול כוחות שמתוגלים בעולם, שהאדם מקדש

אליהם דוקא. וזה ביאור הכתוב בפרשת חותת, (כ"א ה') וידבר העם באלהים ובמשה למה העליתנו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשו קצה בלחם הקקלקל, ומובואר בדברי הוזהר שהשוו את הקב"ה למשה בענין הלשון הרע, וכן פירש רש"י עה"ת, באלהים ובמשה, השוו עבד לקונו, ומה העליתנו, שניהם שווים עכ"ל, והביאור שדיברו בשם אליהם, ודיברו בשליח הבורא היוו משה רבינו, ועל זה אומר הוזהר שלא תסבור שرك בזה דיבורו, אלא דיבור על שם אליהם הוא דיבור בשם יהו"ה הנקרא הקדוש ברוך הוא, ודקדק שאחר כך כתוב וישליך יהו"ה בעם את הנחשים הרופים ויינשכו את העם וימת עם רב מישראל, ובאה העם אל משה ויאמרו חטאנו כי דברנו ביהו"ה ובך החטא לאיל יהו"ה ויסר מעליית את הנחש ויתפלל משהبعد העם, הנה שחוצרו והודו את חטאיהם שדיברו בה' ובך, ולא רק באלהים ומשה, ונראה זה עמוק דברי הוזהר שכינתי.

ומתקדש בהם על ידי מעשו, גם בבורך אנו אומרים, אלהי, נשמה שנתה بي טהורה, אין אומרים, ה', נשמה שנתה بي, אלא 'אליהי', כי בעולם הזה השם אליהם הוא הכהות, ואנו אומרים שאליהם זה בורא עולם שתקיף ובבעל היכולת ובבעל הכהות כולם, ושכח יהו"ה, וזה שאנו אומרים בתפילה מנהה של שבת, אתה אחד ושマー אחד, וכמו בקריאת שמע, שככל הכהות הנගלים בשם אליהם, הכל זה יהו"ה.

זה שאומרים אחרי זה 'ומי' כעمر ישראל גוי אחד בארץ', שכאן נחלקים הנسمות לכל אחד ואחד, וכל אדם מגדל את שמו יתברך שנקרע ע"י מעשנו אליו אברהם, אלהי יצחק, אלהי יעקב, ועל ידי מעשנו אנו כביבול מגדים שמו יתברך, וזה הכתוב בתהילים (פרק ט"ח פסוק ל"ה) תננו עז לאלהים על ישראל גאותנו ועווז בשחקים, 'אליהם' דيكا, שכביבול אנו נונתנים עז לשם אליהם, אבל אמרת הכל אחד וכל הנسمות מתו ומתחרבים למטה, וכען המרומו בשם יהו"ה, ולכן אומרים בתפילה 'ומי' כעمر ישראל גוי אחד בארץ'.

וקרח אמר במחולקו, (פרק ט"ז פסוק ג') ויקחלו על משה ועל אהרן ויאמרו אליהם רב לכם כי כל העדה כלם קדשים ובתוכם יהו"ה ומוצע תתנסהו על קהל יהו"ה, היינו שטענו היה שוכן קדושים, הכל זה יהו"ה, א"כ למה תחלקו את העם למלעות שונות של כהן לוי ישראל, וזה שאמרו דוקא שם יהו"ה, ואילו משה רבני אמר בפרשת קרח (פרק ט"ז פסוק כ"ב) ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחת לכלبشر האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצף, היינו שנקרו האborא אלהי הרוחות לכלبشر, שכאן נתן הכח לבראויהם להתגדל ולעלות ע"י שנתן כחות הנראים חולקים, ולכן אמרו שם

פרפראות הרבה משה קלין

"עץ אווז ואוזוב..."

ארז, מרמז על גבהות הלב, כדיוע, ואוזוב סימן לשפלות הרוח. כל אדם צריך שייהיה בכיסו האחד - "ואנו כי עפר ואפר" ובכיסו השני - "בשבילי נברא העולם". וחסיד ובר דעת צרייך לדעת כיצד להשתמש בכל מידת מהמידות הנ"ל במקומה ובזמןנה.

(רבי בונם מפשיסחא)
"זיך את הסלע במתהו פעים ויצאו מים
רבים..."

בדרכ חידוד: באמצעות האותיות "סלע"
נמצאות האותיות "מים" (ס"מ"ר למ"ד
ע"ז, האותיות האמציאות מים). וזה שכתבו "וונתן מימי" את המים שבתוכנו,
ולכן הכה משה את הסלע פעמיים
להסיר את האותיות הראשונות של
"סלע" (ס' לע) האותיות האחרונות (כד
ו), מミלא יצאו האותיות האמציאות
(מ' מ' ויצאו מים").

(באר מים חיים)

"כי שורפים את האדם בראשו שנייהם"

כה חמורה הוצאה דיבה עד שורפים
באראש המיללים. גם מאותים וחמשים
מקטריו הקטורות נשרפו באש.
ר"ת של נחשים שרופים נש(ס). (השרוף)
הנחש היה על נס (כלו - נס) (עמדו)
(משב"א)

"והשקיית את העדה ואת עירם"
מכאן אנו למדים שאף על פי שלגבי
אכילה הבאה קודמת לאדם, כמו
שדרשו "וונתני עשב בשדר לבהמתר -
ואח"כ ואכלת ושבעת" (דברים י"א)
בשתי האדים קודם. لكنו "והשקיית את
העדה", ואח"כ - "ואות בעירם".
(ספר חסידים)

"זאת התורה אדם כי ימות באלה... אין
דברי תורה מתקיימים אלא במיל שמיית
עצמם עליה (ברכות ס"ג). הפירוש הוא
שאין התורה מתקיימת אצל התקיפים
אלא אצל ענווי רוח במיל שמיית
עצמם". את כוחו ועוצם ידו.
(בספרי חסידים)

"אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה
על"

אם נמצא אדם מישראל הסובר שאין בו
מומ, שהוא כליל השלימות, משמע,
שלא עליו על מלכות שמים, ולכן
אינו יודע מה רבים מומיו.
(החוזה מלובלין)

"ויאמר ה' אל משה עשה לך שרף ויעש
משה נחש נחתת וישראל על הנס"
הנחש לקה על הוצאה דיבה ויפורע
ממוציאי דיביה" (רש"י) ולכן "וינשכו את
העם וימת עם רב מישראל"
הקב"ה אמר למשה לעשות שרף מודיע
עשה נחש ולא שרף? מסביר הרמב"ן
שרף הוא שם תואר ונחש הוא שם
עצם לשרפ.

שרף ההסתה של כל אותן אחורה תיצור
את המילה קרע הוצאה דיבה גורמת
לקרע ואילו נחש ההסתה של כל אותן
אחורה תיצור את המילה מזר (רפואה)
הסתה לאחור= חזרה בתשובה.
רש"י אומר: השרופים נקראים בשם זה

עד"ד עפ"ל שמייען ועשאן כעיסעה וכותב המג"א (סימן רד ס"ק כב) בשם השלה"ה, בדין מركחת של חכובים ושאר מני פירות שבבר עליה בפה"ע, שזהו דוקא כשיינכת צורת הפרי מהותו ותאori, אבל אם נפסדה צורתו מביך שהכל, כמו"ש הרמ"א בהגה בשם "א",

ובදעת הרמ"א שכטב י"א לביך עליהם שהכל כתוב המשנה ברורה וז"ל וו"א לביך עליהם שהכל - זה נחלקו האחראונים יש מהם שסוברים דה"י א לא פליג כי"א אפאוידלא (ריבבה) משום שיימחו לגמר ולא ניכר צורתן כלל אבל בדין המחבר דמיiri בתמורים שנטרסקו שניכר תוארן וצורתן אף כشمתרסקין לגמרי מודו דlbrace רפה"ע ויש מהם שסוברים דה"י א לא פליג גם אידיין המחבר וס"ל דכיוון דנתรสקו לגמוני מביך שהכל, ולידנא אין נ"מ בזה דבר אם נימא דה"י א פליג גם אתמרי שנטרסקו מ"מ להלכ' קייל כדעת המחבר דהיכא שמשמן קיים לא נשתיינתי ברכנן ורק באפואידלא (ריבבה) שאבד כל צורתו ולא ניכר כלל מה הוא אז לכתלה מביך שהכל וככברעת הרמ"א דבברכה זו יוצא על הכל בדיעד, וכן כתוב בביואר הלכה,

השולחן עורך סימן רד טעיף י"א כתוב חכובים או גינדא"ש או ורדים ושאר מני פירות ונשבים שמרקחים בדבש, היפות והעשבים הם עיקר והדבש טפל, אפילו הם כתושים ביותר, הילך מביך על חכובים וגינדא"ש בפה"ע ועל של עשבים, בפה"א ועל של ורדים, בפה"א. ע"כ, חלק גדול מהاخראונים הוכיחו מדברי ש"ו"ע אלו שדעתו שוגם אם נתרסקו לגמרי שאין ניכר תוארן וצורתן מביך ברכנתן המקורית. אולם המג"א והמשנה ברורה כתבו שדוקא שניכר מהותו ותאורי אבל אם נימוח לגמרי עד שנפוץ צורתו העצמי מביך לכתלה שהכל כנבוואר לעיל, וו"א שדברים שעיקרן נעשו על דעת שירסקו ואתום לגמרי כגון תבלינים ועשבים וחכובים שם ודאי, ברכתו כמו עיקרו.

בשות' ר' פעלים ח"ב (חאו"ח סימן כח) נשאל על אודות תמורים הנידוכים במכחשת יחד עם אגוזים וושומשין, ומתרסקים לגמרי עד שנעשים בעיסה אחת, ואין ניכרת בה צורת תמורים כלל, וכן ראות בלשון ערבית מדגוגה, ויש חכמים שאומרים שמנוגם לביך עליה בפה"ע, כמו שפסק מrown (סימן רב סעיף ז). האם יש לשומר על מוגדים בזה. והшиб, הנה אף שמרן בש"ע פסק לביך על תמורים שמייען כמין עיטה בורא פרי העץ, אך הרמ"א בהגה הביא סברת התה"ד שחשש לדעת רשי"ס וס"ל לביך עליהם שהכל, ואף שנוכל לפреш שהרמב"ם יודה בתמורים שנתמעכו לגמרי, ונמהית צורתם לגמרי, שביך عليهم שהכל, וכן פסק בגין איש חי,

לסיכום: אם יש ניכר בעין הפרי שלא ימיוח לגמרי לכ"ע יבריך ברכנת הפרי, ואם נתרסק הפרי לממרי הרב עובדייה ז"ל פסק כדעת מרן לביך תמיד כברכת הפרי ולא אומריםanza בזה סב"ל נגד מרן מפני שכולם מודים בדיעד אם ביריך ברכנתו המקורית שיצא, אולם בפלפל ולדר" פוסק לביך שהכל מיפוי שמעורב בזה עוד דברים, וגם נשתנה צורתו, דעת האור לציין לביך שהכל כדעת הבן איש חי, ולאשכנזים הפסיקים כדעת הרמ"א קוגל תפוחי אדמה מפני שניכר אוירבראך, והגרי"ש אלישיב, והשבט הלוי לביך אדמה מפני שניכר החתיכות, ולגביה פירא תפוחי אדמה אם איינו מרווחם לגמרי ביריך אדמה ואם מרווחם לגמרי יבריך שהכל וכג"ל גם לגביה רסק פירות, וקוקוס טחון יבריך שהכל.

מה מברכים על רסק פירות, רסק תפוחי אדמה (פיריה), קוגל תפוחי אדמה, ריבת פירות, וכדומה, הגمراה בברכות (לח א), אמר מר בר אש"י האי דובשא דתמרי מביך עליו שהכל נהיה בדברו,מאי טעמא זיהה בעלמא הוא. וכוי' וכטב רשי"י דזיהה בעלמא הוא. ואין לך פרי ההינתן למשקים אלא זתים וענבים בלבד, והניינו כדבוי מיר בר אש"י. וכתבו התוס"ש. שאפילו דבש תמורים בעין בלי תערובת מים ברכתו שהכל נהיה בדברו, ודלא כביה"ג שכ' דובשא דדיבר מן תמרי בורא פרי העץ. ע"ש. והרש"ב באחידושו הביא דעת רב האיג גאון דס"ל כביה"ג, ותמה עליו. וע"ש. וע"ה בהרא"ש שם. וממשיכה הגמoria בברכות שם, א"ל והוא מרבנן לרבא, טרימה מהו, (פריש רשי"י, טרימה כל דבר הכתוש קצת ואינו מרווח). וכ"ו. הלכתא תמרי ועבדינהו טרימה בורא פרי העץ, מ"ט במלתיהם קיימי כדמייקרא.

הרמב"ם (פ"ח מה' ברכות ה"ד): כתוב ז"ל דבש תמורים מברכים עליו תחללה שהכל, אבל תמורים שמייען ביד והוציא גרעינים שלהם ועשאן כמו עיטה מביך עליהם תחללה בורא פרי העץ ולבסוף ברכיה אחת מעין שלש". עכ"ל. וז"ל הטו (סימן רב): תמורים שכתשנן קצת ואינן מרווחם לגמרי בורא פרי העץ. ועל דבש הזה מהן שהכל. ובה"ג פירש שדוקא כשעירב בו מים אבל אם הוא בעינו בפה"ע. ורבינו יצחק איינו מחק בזה, שכיוון שהן בעין השובים עיקר הפרי. ע"ב. ומן הב"י הביא מסקנת הגמ', ורש"י פירש טרימה דבר הכתוש קצת ואינו מרווח. וכטב, ומשמע מדבריו שאם היה מרווחם לגמרי אין לביך עליו בפה"ע. וכן נראה מדברי רבינו. וכן כתוב בתורות הדשן (סימן קט), אבל הרמב"ם כתוב וכו', וכתבו רבינו בסמור, ושהאפשר שוגם ר"י מודה להרמב"ם. ע"כ.

מן בש"ע (סימן ר"ב ס' ז) כתוב, תמורים שמייען ביד ועשה מהם עיטה והוציא מוהם גרעיניהם אף על פי כן לא נשתיינתי ברכותם ומבריך עליהם בפה"ע ולבסוף ברכיה מעין שלש. וכטב ע"ז הרמ"א בהגה, ולפי זה הוא הדין במא שנקרו פואידלא (ריבבה של פירות מרווחם) מברכים עליהם בפה"ע. ויש אומרים לביך עליה שהכל (תרומות הדשן סימן קט). וטוב לחוש לכתלה לביך שהכל, אבל אם ביריך בפה"ע יצא כי כן נראה עיקר. עכ"ל. ומובואר מכל זה שדעת מרן הש"ע לפוסק כדעת הרמב"ם, שאפילו אם הם מרווחם לגמרי ונעשה כמו עיטה ברכותם בפה"ע. כן למד בעדינו המשנה ברורה וז"ל, פי"י אף שנטרסק ע"ז לגמרי אפ"ה מברclin פרי העץ משום דכיוון דעתין ממשן קיים שיר לביך עליהם פרי העץ וזה"ה לענין פה"א כגון

"כבר כתיב 'ולא יראה בן ערות דבר ושב מאחריך'. נמצא כל עניינים כאלה גורמים לישראל להיות נתונים בהסתה פנים ח"ו, וגם איתא בזו"ה פרשת נשא שדר זה גורם לשרות סטרא אחרא בביתא וגורם מסכינותא לביתה. על כן נדב לבוי בעז"ה לאסופה את כל מאמרי חז"ל השיעיכים לענין זה, ולהראות לפני הכל את גודל העוון והעונש שיש בזה, וגודל המעלת להאהשה הצנואה בדורכה, שעי"ז היא זוכה לבנים יראי השם וחשובים שבדור, אולי על ידי זה יראו ויקחו מוסר ויתוקן קצת הפרצה הגדולה הזאת, ובזכות זה נזכה לראות בבניין ירושלים גדריה וענינה בב"א" (ח حقן חיים - ספר גדר עולם)

של משה ר' ? אמונם זהו חמור חשוב מaad ולפי חז"ל זה החמור שעתיד להריכיב על גבו את מלך המשיח , ממש כמוograms אביהם רכב עליו בלבתו לעקידה ועליו הוא אמר לנעריו "שבו לכם פה עם החמור" , אבל איך הוא נכנס לפרשא שלנו ? ובכלל אם מותר לשאול אחריו מה שכבר כתבנו - מה עניינו של החמור לגלאו ?

באמת משה ר' לא חשב ברגע זה על האגולה ! על האגולה כתוב שהיא בתוא בהסתה הדעת , אבל משה ר' שמע בקרורת על עצמו . טענו כנגדו ואפללו פעמיים שהוא מתنسא . כלומר האשימים אותו בגאותו ! והוא היה יכול לשלוף מיד פסקוק מפורש בתורה בו הקב"ה בעצמו העיד על משה ר' שהוא עניין ממד כלל האדם על פני האדמה ! וזה לא היה לפניו זמן רב ! בסך הכל לפני פנוי שבועיים בפרשא בעלהותן קראנו את זה . איך אפשר להתנצל בגשתו - אם מותר להשתמש במילה זאת - על משה ר' ולטעון כנגדו "ומದוע תעתרנסאו על קהל ה'" ? זה הרי לא שיר בכלל . כך היינו אנחנו צועקים . אנחנו ענוים עם קבלות - היינו אומנים ... אבל אין לנו משה ר' . ממש למרבה הפלאה הוא פונה לבדוק את העניין . האם זה נכון מה שאומרים עליו או זה לא נכון . כי מי יודע ? בעולם רוח פתגם שאם אמרו לך שאתה שכור לך לישון איפילו אם כבר שבועיים לא ראית משקה מרוחוק ...

וזו תורן כדי בדיקה הוא נזכר שהקב"ה שלח אותנו למצרים בשביל לאול את עם ישראל . כלומר יד היתה שליחות ציבוריות למען הציבור . והוא נשים יד הוצאות הש寥חות הציבוריות מותר לבקש החזר הוצאות ? ונעה מיד בודאי שכן ! זה כף שרש מהדרין . והוא איפילו מעוגן בהסתמם העבודה . משכורת פולוס החזר הוצאות . ואם הוא היה לוקח החזר זה , הוא עדין היה צדיק גמור . אבל אבל אבל אפילו בדבר כשר כל כך יש ריח של התנשאות !

תשלמו לי על הוצאות של ! הרי עשייתו משה בשביבים ! ומה ר' שבעצמו ננראה לא רכב על החמור ורק את אשתו ובניו הוא הריכיב על החמור נזכר איך שבכוו למצרים הוא לא ביקש החזר הוצאות !

ולמה ? מפני שהוא היה עניין ! עניין לא רואה את

עצמם שליח הציבור לקולא . רק לחומרא ! זאת

הבדיקה שםשה ר' ערך לעצמו ברגע שהוא שמע

את קורח ועדתו מנסים לקרווע אותו לגוזרים . כי הוא

היה עניין ! עניין אמיתי .

ב-

וכאיו בדרך אגב התגלתה לי סוגיא ערוכה במסכת

ברכות באור יקרים . הסוגיא נמצאת בדף סג: ממש

לקראת סוף המסתכת . הגمرا מאביה שם פסק מה תורה שם כתוב "הסתכת ושמע ישראל". "הסתכת" כולם הקשב . אבל הגمرا מפרקת את המילה והראשונה לשינויים וקוראת את הפסקה כאילו כתוב בו הס-כת , כולם הס ואחר כך כתת ! יש כאן ממשימות כפולה . כתת פירושו לשבור . אבל לפניה שארת ניגש לשבור - הס ! רשות מפרש את הפסקה כמו שדבר אל תלמיד שמע את רבו אומר דבר תורה ומה ששמע לא מוצא חן בעיניו או לפחות מערור אצלו תמיות רבות . מבקשים חז"ל ממננו להמתין עם הכתות . קודם להකشب ולקלוט את הנאמר ורק אחר כך - אם נשארו התרמיות - לגשת לפרק !

זה דבר מובן ועזה חכמה . בודאי במה שנוצע לדברי תורה העמוקים לפי טבעם וצריך להתאחד בסבלנות כשותעים אותם .

אבל היום נשטמש בהוראה בנסיבות כשותעים אותם . אין דרכו של אדם רגיל לאהוב בקרורת . אם הוא שומע גערה המכירה על מישחו - טיפש ! קודם כל הוא מסתכל טבבו לבודק למי נאמרה ההכרזה הזאת . הוא יודע שיש כמה טפשים בעולם וכונראה גם באולם זה בו הוא עומד יכול להיות שיש טפשים . אבל הוא מגלה שהוא ייחד באולם והדברים בעל כרחם כוונו אליו הוא ממהר להתנצל על

ענוה ואהבת תוכחה

אנחנו נמצאים בפתחה של פרשה עצובה אם מותר להתבטא כך . פרשת קורח . והיא כל כך עצובה עד שאנו מתפלאים מעט ושואלים למה התורה היתה צריכה לספר לנו את זה ? האם בשビル לדעת שיש אנשים רשעים בעולם צריכים לתקן ספר סיפור כזה ? אני חושב שיש הרבה סיפורים שקרו והتورה חסכה לנו את ההכרח לדעת מהם ! ואם כן אז מה פרשת קורח ? יכול להיות שזאת בכלל לא שאלה ואולי נכון לומר שאסור לשאול שאלות מעין אלה ובכל זאת יצא לב כותב השיעור לטיל עם השאלה שלו ונדמה לו שיש שכר לעמלו .

אבל קודם כל אני רוצה להזכיר שבאמת זאת לא הפרשה של קורח אלא דזוקה הפרשה של משה רבנו ! ובודאי תשאלו האם אז למה היא בכל

זאת לא נראית פרשת משה ? התשובה לשאלת זאת תסתמך לסוף השיעור אם עדיין ישאר צורך בה . היום נלמד פסקוק אחד בפרשה . אחד בלבד אבל תברורו לנו דרך הפסקוק שני דברים חשובים . הפסקוק נמצא בפרשא קורח בפרק ט"ז פסקוק ט"ו . כתוב בו כך : "ויחיר למשה מאד ויאמר אל ה' . אל תפן אל מנחמתם , לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעותי את אחד מהם .

שני דברים נלמד מהפסקוק הזה . הראשון קל והשני-phoot כל . הראשוון כל והשני עיקרו של השיעור היום .

אבל קודם כל כתוב של משה ר' חרה הדבר עד מאד ובאמת הכוונה היא שהוא הצעיר עד מאד . זהו תיקון שקבענו דרך העיוני בראשי ז"ל . יש הבדל בין כעס לצער ! אבל תיקון הכבד יותר מתייחס למה שבשיעור שהוא אצלנו בתחלת השבוע ניסיתי להלbin כמו שאומרים את פניהם של קורח ועדתו ולטעון שהם לא היו כל כך רשעים כמו שאפשר לבחוב . אז מה יש אם קורח רצה להיות כהן גדול ? - כך טענתי בלהט , משה ר' עצמו אומר שgam הוא רוצה את זה ! קורח לא רדף כבוד או שרה , לא חיפש להתחער , ב"סן הכל" קורח התקנא בקורבת אהרון הכה"ג לקב"ה וגם הוא רצה את זה . לנו לא היה קורה דבר כזה . אנחנו איפילו להיות מעשרה וראשונים שבחאים לתפילה לא מתלבבים , לנו לא מפריע לאחרר מעת ...

על אמריה זאת כמעט וסקלוני . איך אפשר לומר דבר כזה ? כך קפצו עלי , קורח היה רשע בכל קינה מידה אפשרי וטוב ששחברו כך , באמת לא צריך להציג מריידה בקב"ה , אבל אני רציתי בסך הכל לטעון שהדברים אינם פשוטים כמו זה וזה נראה במבט ראשון .

לכיוון מהחשיבה של ממצאי סימוכין בפסקוק שקבענו זה עתה . אם משה ר' צירק להתחנן לקב"ה ולבקש ממנו "אל תפן אל מנחמתם" לזו להבין שהיתה סכנה של ממש שהקב"ה ב"ן יפן אל מנחמתם ! ובאמת כך כתוב והבן עוזא שדtan ואברים היו אנשים גדולים ! והם כבר הקיבו מנהה קודם וזה המעשה ומשה ר' מבקש מהקב"ה - פנה אליו ! לא אל מנחמתם ! בעל אור החיים מתפלא מעט ממשה ר' הצליח לפעול אצל הקב"ה שלא יפן אל מנחמתם !

אבל כאמור את זה אנחנו מקבלים כאילו בדרך אגב . סוף כל סוף זהו פסקוק אחד . העיקר של לנו היום עוד לפניו וקשרו להמשכו של הפסקוק . גלל המשך זה יזכה השיעור של היום לכותרת שלו . משה ר' מנסה לשכנע את הקב"ה בצדクトו באמורו "לא חמור אחד מהם נשאתי ."

דרך לא אגב . בעל ה"נוועם אלילך" רואה גם בפסקוק זה את הצדクトו של משה רבנו . **הוא מאשים את עצמו** . הוא חושב שגם משה רבנו כן היה לוקח מהם חמור אחד לא היה מתרחש כל הסיפור ... ! מחשבה חסידית ! כאשר חסיד מסיע את רבו ברכבו הוא יוצר ומחזק את הקשר עם רבו . ואם רבו מסרב הקשר בינוים נחלש ! אבל הדברים פשוטים ומהווים ממד . איך נכנס לפרשא שלנו החמור

כדי לחשוף את הגערין ולהקשיב לו. שביל זה צריך להיות עניין. וזה היחיד של אברהם 'א' ושל משה 'ר' ושל מלך המשיח. "ענוי ורוכב על החמור!" זה הקשר של החמור לאולה. הסוט נחשב לבעל חיה גאה. הסוס יש לו גינוי מלכות. החמור נחשב לעניין. יהודו של המשיח אינה בגאוונותו. אלא דוקא בעונותו. אם הקשנו יפה לשיעור שלנו היום או למדנו משהו חשוב. אפילו שני דברים חשובים. אני מבקש להאמין שהלימוד הזה שלמדנו עתה הוא חשוב לכל אחד ואחד מתנו. הפרשה מדברת אמנים על קורתה ועדתו, אבל מתגלה בה באור יקרות מהיה דמותו של משה רבינו עליו השלים. אז למה הפרשה לא נקראה על שםו? כי הוא היה עניין! הנה בהגדה של פסח שהוא היה המנהל של כל מה שמסופר בה, הוא הצילich למחוק את שמו כמעט לחלוטין. "ונחנו מה?" ענווה ואהבת בקרות!

**שבת שלום למתפללים בתבי הכנסתה בהר שמעאל ולהחים המקיים
לקולך די בכל אטר ואתר**

המכרז המכבר. "אתה התכוונת אליו? אתה יודע מי אני? ואתה יודעת באמת מי הטיפש? זה אתה בעצמך!" דרכו של אדם להדוף ביקורת כלפיו במירות הבזק. לא ישאר וגע בו הדברים ישארו בלב תגובה הלמת. כי כאמור אין דרכו של אדם לקבל ביקורת על עצמו. ודאי לא אהוב אותה. דוד המלך ע"ה משבח את עצמו ואומר "בקמים עלי מרעים תשמענה אזני"! דואק לביקורת עלי אני קשוב. שם אזני כארוכסת. באמת על הגאון מווילנא היה מספר שהוא שילם כסף בגין דבריו שיכוחו אותו! והוא אהב תכחח !

אבל בשביל זה צריך אדם להיות עניין ! גם על שמיית ביקורת מותר לומר את דברי הגמורא הס אחר כרך כתה ! קודם כל לבדוק . אמרו עלי שאתה חמור אז תבדוק את האזוניים שלך ! אולי יש משחו בAKEROT. מה אתה כל כרך מהה לדוח אותך . תקשיב טוב ! ותקשיב טוב עוד פעמי ורך אחר כרך תטפל בזה כמו שצעריך ! ואם תמצא , לאחר הבדיקה כמהו , שיש משחו אמת בAKEROT , (בדרך כלל זה כרך ...) אולי אין לך אזוניים ארוכות כמו לחמו אבל אליו העירה שלך דומה לנירית החמור ... אם תמצא את זה , אז תחשוב שהיא כדאי ! בכל ביקורת יש גרעין של אמת . אולי המקרים הגזימו קצת אבל לך

מעשה שהה...

שםו גם כן יונתן ב"ע, ואולי לך כינונו הראשוני 'תרוגם יונתן' ללא 'בן עוזיאל'. היה גדול תלמידו של היל הוקן, שלושים מהן תלמידים היו לו להלל הוקן, רואיים מהן רואיים שתשרה עליהם שכינה ממש רבינו ולשולשים מהן רואיים שתעתמוד להן חמה כיושע בן נון, עשרים ביניונים. גדול שבכלן יונתן בן עוזיאל" [סוכה כח, א]. הרבה ראויות בספרים כתבו שמדובר ציון עמוקה. לעניין שתפילה בקבריו של יונתן בן עוזיאל בעומקה, היא סגולה לשידוך, אין זה מקור, ומובה בספר טגולות רבותינו (עמ' 227-228), שכאשר נשאל הג"ר חיים קニיבסקי: האם ידוע למרן שליט"א המקור למה שהעולם אומר כי תפילה בציון התנא יונתן בן עוזיאל בעומקה מסוגלת במיוחד למציאת זיווג? השיב: לא שמעתי. ועוד נשאל שיתכן שיש עניין להתפלל בעומקה על פי פירושו של תרגום יונתן על הפסוק: "כ"י יקח איש האש חדשה... וכו', והשיב הג"ר חיים קニיבסקי: תרגום יונתן בן עוזיאל שנಡפס על התורה אינו יונתן אלא הוא תרגום ירושלמי כמו שכתבו האחראונים. וגם אמר הג"ר חיים קニיבסקי שהסගולה להתפלל על זיווג בציונו של התנא יונתן בן עוזיאל בעומקה היא בשם ר' הרשל שמש עצל, שהיה שמש חברא קדישא במצפה ומיון. ככלומר, אין זה מוקוד אלא דבריו של המשם של חברא קדישא ממש. וגם אביו הטייפל אמר שלא שמע על סגולה זו.

יכול להוציא מה שהזהרתי. אמר: הטיח עלי בן עוזיאל, הטיח עלי בן עוזיאל [רש"ב]: השיבני דרך בזיוון, ונצחני.]" [בבא בתרא קלג, ב].

כמו אונקלוס שתירגם את התורה לארכמית, תירגם יונתן בן עוזיאל את הנכאים. על תרגום הנכאים מובא בגמרא: "תרוגם של נכאים, יונתן בן עוזיאל אמרו מפני חגי זכריה ומלאכי, וכן דועצה הארץ ישראל ארבע מאות פרשה על ארבע מאות פרשה. יצחה בת קול ואמרה: מי הוא זה שגיילה סתרי לבני אדם? עמדו יונתן בן עוזיאל על רגלו ואמր: אני הוא שגיליתי סתריך לבני אדם. גלווי וידוע לפניו שלא לכבוד עשייתו ולא לכבוד בית אבא, אלא לכבודך עשייתך, שלא ירכז מחלוקת בישראל. ועוד בקש לגלוות תרגום של כתובים, יצחה בת קול ואמרה לו: דיר. מי טעמא? משומ דעתך ביה קץ משיח" - כמובן, שאם היה מתורגם את הכתובים היה מגלה את סוד הקץ, ומשמעותה זו לא ניתנה לו רשות לתרגם אותם [מגילה ג, א].

יש להעיר שהתרוגם לתורה שנקרה על שמו איינו ממוני, שכן לא נזכר זה בגמרה הנ"ל, וכ"כ המהרש"א שם. החיד"א בש"ג [ספרים תאوت צו] מביא שיש מוכחים זאת משינוי הלשון הניכרים בין תרגום יב"ע לתורה מלביבאים. ר' בנימין מוספיא [מוסיף] העורך ערך אשן] מצינו כי העורך מכנה את התרגומיםעה"ת בשם תרגום ירושלמי. בהגחות מנחים ציון [שה"ג אות עד] ציין כי בדף"ר של תרגום יונתן נdfs' מתרוגם מהחכם יונתן בן עוזיאל, מה שמראה שאין מהתנא אלא מהחכם קדמון מימי הגאוונים להוציא מה שהזהרתי, אם לאו - אי אתה יכול

התנא יונתן בן עוזיאל

(כ"ז סיון)

רבי יונתן בן עוזיאל, תנא, לפניו חורבן בית שני, תלמיד של היל הוקן מקום קבורתו הוא בין המקומות הנפקדים ביותר בישראל, (מקובל שיום ההילולה שלו חל ביום כ"ז סיון, אך נראה שיום זה הינו רק יום זיכרון מסוים שיטרתו אינו ידוע). אמרו עליו על יונתן בן עוזיאל: בשעה שiyorש ועובד בתורה כל עוף שפורח עליו מיד נשרף" - מפני שמלאכי השרת היו מתקצחים סביבו, כדי לשמוע את דברי התורה היוצאים מפיו [סוכה כח, ורשי' שם].

"מעשה באדם אחד שלא היה בניו נהגין. כשרהה, עמד וכותב נכסיו ליונתן בן עוזיאל, מה עשה יונתן בן עוזיאל? מכיר שליש, והקדיש שליש, והחזיר לבניו שליש. בא עליו שמאם במקלו ותרמילו [רש"ב]: כלומר להתווכח עמו על שעבר דברי המת, שנתקוון לתה לו על מנת שלא יהיה בניו מנכסיו. אמר לו: שמא, אם אתה יכול להוציא את מה שמכרתתי ומה שהקדשתי, אתה יכול להוציא מה שהזהרתי, אם לאו - אי אתה

בעניין אדם שעשה בטעות על פי פסק הרוב

הנה לעניין טעות בהוראה שנינו במשנה בהוראות (ריש המסכת) הورو בית דין לעבור על אחת מכל מצוות האמורות בתורה, והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם. בין שעשו ועשה עימם, בין שעשו ועשה אחריהם, ובין שלא עשו ועשה, הרוי זה פטור. מפני שתלה בבית דין. הورو בית דין, וידע אחד מהן שטעו או תלמיד שראוי להוראה, והלך ועשה על פיהם, בין שעשו ועשה עימם, ובין שעשו ועשה אחריהם. ובין שלא עשו ועשה, הרוי זה חיב. זה הכלל, התוליה בעצמו, חיב. והתוליה בבית דין, פטור. ע"כ. והדבר ברור כל אדם עשה על פי מה שאמרו בה"ד ולא עשה על דעת עצמו, פטור. כיון שתלה הדבר בבית הדין. וזה הלגבי אדם ששאל את הרוב מה הדין לטעמה? והרב פסק לו בטעות והלך ועשה, הרוי זה שוגג, ופטור, שככל מעשחו על פי הרוב. רק שיש לנו לברר אם מה שעשה מותר להנות ממנו, או לא.

(ועיין להן דהיחיד שעשה על פי הוראת ב"ד חיב כפירה) וכגון מי ששאל לרוב שאלה בהלכות שבת והרב פסק לו להיתר, ואח"כ התבכר שהרב פסק בטעות. כתוב המגן אברהם (סימן שי"ח ס"ק ג') בשם הרד"ך שאם אדם נאג בטעות על פי הוראת חכם, הרוי הוא כשוגג. (ועי"ש עוד בתשובות הרד"ך שכתב שאם עשה על פי עצמו, שחשב שמותר. תלי בא מה"ר ישעיה ותוס' רפ"ז דשבת אי אומר מותר הוא-canos או קרוב למזיד. וע"ע בזה במסכת מכות דף ז': גבי אומר מותר). וע"ע בספר עורך השולחן (יו"ד סימן צ"ט סעיף כ"ג) לגביו מי שעירב היתר באיסור על פי הוראת חכם שטענה, הוא נקרא שוגג, והעתירובת מותרת. ולכאורה דין זה מפורש בתוס' עמ"ס בכורות (דף כ"ג. ד"ה סבר) שכתו לעניין מבטל איסור לכתילה למ"ד בשוגג יعلו, שכסבירו שמותר לבטל דין כשוגג. (זהובא בטל י"ד סימן צ"ט ס"ק ט') אומנם עיין בשו"ת צמח צדק (סימן מ"ז) שכתב דהתוליה בהוראה המורה לא הוא שוגג. ע"כ. אבל כאמור פשוט דסוגיא אינו משמען.

ונפק"ם בכל זה לעניין מעשה שבת אדם שעשה בשבת מעשה בשוגג, אם היא מלאכה שאסורה מההתורה. קייל"ל בשו"ע (סימן שי"ח סעיף א') שמותר לו ולאחרים במוצאי שבת מיד. ובאישור דרבנן פסק המשנה בדורה (שם ס"ק ז') שמותר מיד אפיקלו לו עצמו. ודין זה נפק"ם גם בשאר איסורים, כגון אדם שעשה (על פי היתר ששאל רב וכド) צורה כגון פיסלון או בובות וכדו' האסור מדרבנן (ויש חולקים גם בזה שאסורה מההתורה במקום אחר נבאר). מותר להשוחה, ואין צורך בכרעה. וכן כל איסור דרבנן, כמו שביטול דבר האסור מההתורה,

על פי הוראת מורה, ואין התערובת אסורה ומותרת אף למבטל. ובענין אם ההוראת הרוב ומעשיהם של השואל הם בגדר אונס, (ונפק"ם אם חיב כפירה) עיין בדברי הרומ"א (אה"ע סימן י"ז סעיף ג') כי"ה הביא בשם שו"ת הרשב"א סי' אלף קפ"ט) שכתב אם הоро בית דין לאישה שהיא מותרת להינשא, והתברר שהייתה מחותנת לאונסה. והרשב"א לחזור לבעה הראשון, משום שהיא נחותנת לאונסה. ולמד זאת מדין מיכל בת שאל, שהייתה מותרת לדוד אחר נישואיה לפטלי בן ליש, משום שנייהה לא על פי הוראה מוטעית של בית הדין. ועיין עוד בשערית תשובה (על הגילוון שו"ע א"ח סימן תמ"ח) שכתב גבי חמץ שהשאה לו על פסח העשוי, ומזהיד ולא בשוגג. ודוק".

והביא ראייה מהא דהביא הרמ"א בשם הרשב"א (במקור יש טעות כתוב בשם מהרי"ק) גבי הورو לה בית דין לינשא והיתה טעות דהוי אנוסה. אומנם הט"ז (שם ס"ק ע"א) דחה את דברי הרמ"א, והקשה עליו מהה שלמדו ששם הоро בית דין ועשו החיבור על פיהם הם חיבים קרבן. ואם הוראת בית דין בטעות נחותנת אונס, אם כן מודיע הចיבור חיבים קרבן? אלא ודאי שעשייה מעשה על פי הוראת בית דין נחותנת שוגג ולא אונס. ומובואר לשיטתו שאם עשה מעשה על פי פוסק בטעות, לא חשוב אונס. וכן כתוב בפסקיות בשו"ת נודע ביהודה (תניאנו יו"ד סימן צ"ז) דכל ההוראה שהיא בטעות חשיב שוגג ולא אונס.

וראיתתי בתשובה לאדמוני ר' מצאנז בשו"ת דברי חיים (יו"ד חלק ב' סימן פ"ז) שנשאל בעניין מורה ההוראה שיטה שנים רבות במידת הימים של המקווה והיה פחות מארכבים סאה, וככל בנות העיר היו טובלות בו שנים, ונשאל אם צריך לעשות כפירה שהרי עשו על פי ההוראה בטעות. שם דן שהיחיד שעשה על פי בית דין בכל אופן צריך כפירה, ובכ"א נראה דפסיטה אליה מילתא שעשו על פי הוראת כפירה, חכם בטעות, היי שוגג ואונס. עי"ש. מайдך בשו"ת תורה לשמה (להגר"ח סימן תק"יד) נשאל בעניין שוחט שאכלו משחיתתו ונמצא שהוא מאכל טרפota, והשיב שאין צריכה כפירה דהוי אונס. אומנם במקומות אחרים פסק הרוב (שו"ת רב פעילים חלק ג' יו"ד סימן ט"ז) גביASAה בעניין שאללה לחמותה והתרה, ולבסוף נמצאה שהיא טמא, ושאלת האם צריך כפירה. והשיב שהאהשה הזאת צריכה כפירה שיש לה דין שוגג ולא דין אונס דהיינו עשו על מה ההוראה חמותה אליה חשב כהוראת ב"ד, להבדיל על זה הא קייל' ייחיד שעשה כהוראת ב"ד חיב בקרבן. ומשמע דבכל מקום שעשה על פי הוראת חכם צריך כפירה, וכן באונס. (וע"ע שם ח"ד סוד ישרים סימן ה') והוא להענין לדבר דיש לראות ג"כ באיסור אם הוא ואדי, או שאין יודע בדיוק. וכן באונס היה לו לשואל לדעת מעבר למה שסמך על הרוב, וכדו'. ואין זה דבר ברור כל מילatta.

וע"ע בפתח התשובה (יו"ד סימן צ"ט סק"א) בשם הפנים מאירות (סימן מ"א) דהאוכל עופ, ואח"כ נמצאו בו אחד מ"יח טריפות, שלא היה צריך לבדוק, אין צריך כפירה על מה שאכל דהוי אונס. והיינו דהוי כמו ההוראה פטsek, שחייב להלכה אין צריך לבדוק. וע"ט בטטר לקט יושר (יו"ד דף מ"ט ד"ה והזוכרני) שכתב שפעם אחת אכלו הבחרים מן הכבש, ואח"כ נמצאה בראש של הכבש תולע, ואמר התרומות הדשן צ"ל טריפה הוא. ולאחר פטירתה הגאון צ"ל להרהורתי בלבבי, למה לא נתן הגאון צ"ל תשובה לבחרים על מה שאכלו טריפה. ושאלתי למה ר' יוסוף דקלון ולמה"ר אבורניך צ"ל ואמרו לי, שהבחורים היו אונסים. ומה ר' יוסוף דלעיל אמר שהיה חומרא יתירה שיא טריפה בשלב התולע. עכ"ל. ומובואר שככל דבר שההלה היא כן, או אפילו שעשו על פי פוסק היי אונס וא"כ כפירה. ובענין זה נמצא רשות בפסקים שדוני, וכל דבר פסקו לגופו של עניין ולפי ההלך הדברים.

ומה שהבאנו עד עתה הוא באיסור דאוריתא, שהעובד על דבר האסור מההתורה בשוגג (חיב קרבן חטא) והיכא שהיה אונס ולא ידע, אין צריך כפירה. וראיתי בזה עוד בשערית תשובה (על הגילוון שו"ע א"ח סימן תמ"ח) שכתב גבי חמץ שהשאה בפסח ע"פ ההוראה בטעות, אם מיקרי אונס. והביא ראייה מהא דהביא הרמ"א בשם הרשב"א (במקור יש טעות דהוי אונס) גבי הоро לה בית דין לינשא והיתה טעות דהוי אנוסה. עי"ש. אבל קשייא לי דהא חמץ שעבר עלי הפסח אסור מדרבנן, וכבר נתבאר לעלמה שאפיקלו בשוגג עבר על דרבנן מה שעשה עשו, ומותר להנות ממנו. ואולי משומם חמץ שעבר עלי הפסח הרי מדין קנס, אבל קנסותו רבנן מזיד ולא בשוגג. ודוק".

אידם^(ב). אף שיש הרבה מודות שלא מצינו לאוון מיוحد להם, רק שהם נכלל בתור לאוון ועשין אחרים (לדוגמא כעס אכזריות ליצנות), מ"מ לשון הרע הוא מידה גורע כל כך שרצה התורה לאסור גותה בפרט^(ג). עוד כתוב רבינו יונה, שמי שיחסש מומי בני אדם אשמתם, דומה לזכובים שלעלום באו למקומות הצלולן^(ה). והביא שם על דרך מסוימת, משל לדבר דומה, לאדם וחכם שעברו על הנבלה, נזכיר האדם כמה מסורת נבלה זו, אמר החכם כמה לבנות שניה^(כ).

הויזוא מזה כלל, אף אם מצינו בתור הסוגיא של "לשון הרע" שאין להלוין שיכים לאנשים מסוימים (לדוגמא לאנשים שאינו עושה מעשה עמך), מ"מ עדין יש השחתת מידות בספר בגנותם בעלי שום תועלת כלל, אפילו על דבר שאינו בעל חי^(ד).

הקדמה לשמירת הלשון [ב]

גולד שכר שמירת הלשון: בזכות שמירת הלשון, "שומר מצורות נפשו" ומבייא לאדם "חיים", ו"ימים לראות טוב"^(x). ומצינו שאפלו דור שעבورو עבירות חמורות, אף"כ כיוון שהארו מאיסור לשון הרע, הצליחו במלחה^(y). וכותב הגר"א באיגרת זו"ל כל רגע ורגע שאדם חוסם פיו, זוכה בשבילו לאור הגנו שאין כל מלאך ובריה יכול לשער עכ"ל^(z). ועל ידי שמירת הלשון כדיין, זוכה האדם לקדש את כח הדיבור שלו, ואז תורתו ותפילתו יתקבל מעלה^(t). וע"י שמירת הלשון, מסיר מעל עצמו קנאת אנשים, וכל אחד יאהבנו, ולא ידברו עליו, ולעולם יהיה לו שלום⁽ⁿ⁾. ועוד ע' בחפץ חיים שהאריך לענין גודל

שבר שמיית הלשון בעולם הזה ובעולם הבא⁽¹⁾. גודל חומר ועונש: האיריך החפץ חיים בספרו, ובספר שמיית הלשון, להביא מותנ"ר גمرا ראשוניים ואחרוניים להdagish חומר העניין של האיסור המור של לשון הרע⁽²⁾. בפתחיתו בספר חפץ חיים, הוא מלקט שבע עשרה לאוין, וארכבע עשרה עשיין, ושלשה ארוירום, ששישייר במי שאינו זהיר מאיסור המר של לשון הרע ורכילות. ובגמר ערכינה איתה, שכל הספר לשון הרע כאילו כפוף בעיקור חז"ו, ומגדיל עונות עד לשמים, וראוי לסתוקלו באבן, ואמר הקב"ה אין אני והוא יכולן לדור בעולום, וכאיilo עבר בשלה עבירות החמורות⁽³⁾. עוד אינה במדרש שהמספר לשון הרע כעובר על חמישה חומשי תורה⁽⁴⁾. גם מצינו, שמנפי עון לשון הרע נחרב הבית המקדש⁽⁵⁾, ומחרב את העולם⁽⁶⁾. ולעתדי לבוא הכל מרטרפאים חוץ מבעל לשון הרע⁽⁷⁾. ומהמת חומר העון, יש עונש מיוחד לעבירה זו, שנגעים בגין עליין, והוא אות ופלא להזהיר אנשים להרחק מלשון הרע⁽⁸⁾. ואך שאין צרעת בזמנינו, אמרו שצערת הופיע בצורה של ענייות⁽⁹⁾. וגם נגעש עי לשון הרע להפסיד מצוות שכבר עשה⁽¹⁰⁾, וגם פוגם לעתידי כל המצוות ה תלויות בדבריבור אם לא עשה ת绍בה⁽¹¹⁾. עכ"פ, מי שייעיין ויתובן היטיב בהם, תסمر שערות ראשו, מגודל העון⁽¹²⁾.

חומר העניין הוא למי שלשון הרע הפקר אצלו: כתוב החפ"ח, שככל הענסין החמורין אלו, שיריך דזוקא באדם שמקיר את עצמו לספר לשון הרע בתמידות, והוא הנקרה "בעל לשון הרע". אבל מי שנסה ללמד ההלכות ולשמר אותן, ועובד בעצמו לשמרו לשונו, ואין האיסור הפקר בעיניו, רק לפעמים הוא ניכשל בה, על אדם כזו לא אמרו הרבה לנו יושינו החמורים, אלא הוא רבשאר לאנו דעת מא"ה

מהה גורעה: כתוב במשל, שיש שש מה מידות גרוועות שטנא הא', והשביעי "משלחוי מדינם" (לשון הרע) קריי "תוועת נפשו"^(ט). כתוב רבינו יונה, שהמספר לשון הרע רשענו כפולה, הראשון הוא "גזוק והבשיט אשר יגروم לחברו", והשני הוא ההשחתת המדות כשיספר בגנותו מחמת "בחירתו לחיב' ולהרשיע את חבריו ושמחתו

זמן תפילה בשבת קודש לפני שעון
קץ (בבית של הרב מאיר נסים)

תפילה מוגנת ערשות:
20 דקות לפני השקיעה, קבלת שבת
ומיד תפילה ערבית.

תפילה שחרית:
קורבנות 08:45.

תפילה מוגנת:
שעה לפני השקיעה.

תפילה ערבית:
בצאת השבת

בית הכנסת אהל לוי
מנין מנחה מוקדם כל ערב שבת
בשעה 1:15
מנין פלאג: כל ערב שבת
פרשת קרחה: 6:20
בבית הכנסת הספרדי אהל לוי

בית הכנסת קהל חסידיים
מנין ערבית מוצאי שבת זמן ר"ת:
בבית הכנסת החסידי
בשעה: 9:00

שפע ושמחה רבה בשיעור חסידות
אצל ר' אבי גוברן ורעתו ה"ז

חزو בני חיבי

מזל טוב ויישוב טוב
לר' יעקב אביכזר
ורעיתו ה"ז
בחנוכת הבית
שפע כיד המלך

שיעור תורה

שיעור באור החיימ הקדוש
תהילים ושיעור לנשים
קבלה שבת לבנות
מתמידים לבנים
בתיה לבנות
תהלים לבנים - תהלים לבנות - שיעורים בהלכה - שיעורים בגמרא - שיעור בזהר - שיעור דף יומי מפורסם בברית הכנסת

שירותי דת וגמלות חסד

ע"י הרב חיים ביטון ה"ז רחוב ברकת 15 כל מוצ"ש
אצל משפחתי חדש רחוב תרשיש 7 בשעה 16:45
בזמן הדלקת נרות אצל הרב ירושלמי ה"ז, רחוב נפר 9, ממתקים והפתעות!
כל ערב עם הרב יעקב דרשן ה"ז בבית הכנסת הספרדי ממתקים והפתעות ונחתת אמי"ת!
בבית הכנסת החסידי בשעה 15:30 על ידי משפחת קוהלי ה"ז לבנות עד כיתה ח'
בתיה לבנות - שיעורים בהלכה - שיעורים בגמרא - שיעור בזהר - שיעור דף יומי מפורסם בברית הכנסת

لتיאום בעניין טהרה:
שאלות בהלכה וטהרה:
שאלות בהלכה וטהרה:
דיב' תורה בדיוני מנות ושכרין:
גמ"ח תרומות:
גמ"ח דידיטורים לחימום:
מץ ענבים:
כריית של בריתות:
גמ"ח בלוני גז:
גמ"ח מזוזות:

הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - אברהם ג'AIN
הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - ח'ים בלן
גמ"ח פלאות לשבת - משפחת פרלמן:
גמ"ח עריסה לתינוק לחודשים ראשונים:
גמ"ח טיטולים מטטרה לע"נ אייל בן זהבה ז'ל, ולרפואת טוהר בת שני שרה
אנצ'זיה ואדים חמימים, לע"ב שמעון בן לאה
אחות מוסמכת לשעת הצורך בשבת (פציעות זירות וכו'):
אחות מוסמכת לשעת הצורך בשבת (פציעות זירות וכו'):
גמ"ח כסאות שלוחנות ומזרנים וגם פלאטה של שבת:
גמ"ח כסאות שלוחנות, כסאות ג' טפחים, סירים גדולים:
גמ"ח כסאות שלוחנות מפותת שלוחן וכל הגשה:
גמ"ח מוצצים ובקבוקים:
גמ"ח להמסת אבנים בכלויות, החזרת פרקים למקום, וקיבוע:
מקאן, אנצ'זיה, משאבת חלב ידני/חשמי לע"נ אסתר בת ג'יה
איסוף וחילוק מזון למשפחות:
גמ"ח מכשיר ניוט וויז WAZEWA:

HARSHMUEL.COM TASHMA.NET

sharabymail@gmail.com
TEL: 0542002882